

MOARTEA BESTIEI

La ridicarea cortinei scena e cufundată în întuneric. Se aud gemete voluptuase, imorale. Se aprinde lumina. Dormitorul unei case de burghezi-exploatatori. Pe scaune sunt aruncate vraște fracuri și jobene, care sunt uniforme de claselor ce ies de pe scena Istoriei. Într-un pat deasupra căruia se află o icoană mistic-religioasă, opiu pentru popor, reprezentându-l pe așa-zisul Dumnezeu din gura căruia ies lozinci reacționare, antipopulare, LEOPOLDINA și locotenentul de cavalerie JEAN, fiu de moșier, făcând parte din monstruoasă coală.

JEAN (descheiat la pantaloni):

Acest pat e cam tare; deci eu te-abandonez.

Când patul e cam tare eu mă epuizez.

(Se șterge acolo cu batista, apoi i-o întinde și ei cu un gest galant.)

LEOPOLDINA (e în pielea goală; râde cristalin):

O, scumpul meu Jenică, ce glumă izbutită!

JEAN (meschin):

Te-ai șters; deci dă-mi batista.

LEOPOLDINA:

Poftim. Sunt istovită.

JEAN (încheindu-se la pantaloni):

Și p'ormă ești cam moale și blondă și prea jună.

Așadar, pițipoanco, te las în voie bună.

Voi duce în tranșee o viață bărbătească,

„Virtutea Militară” vreau ici (gest) să-mi strălucească!

(O salută cu mâna la cozoroc. Pleacă. Ea rămâne întinsă pe pat, plângând amar. Intră tatăl ei, academician burghez, și mama ei, moșierită.)

TATĂL:

Te-am prins în pielea goală!

MAMA:

E goală!

LEOPOLDINA:

Ba sunt plină

De lacrimi de durere, ce vărs fără de vină.

TATĂL (bând cafea și cognac „Courvoisier”):

Concepția-mi de clasă mă-oprește să te iert!

Onoarea mea burgheză e-un lucru foarte cert:

Noi, exploatatorii, noi n'avem sentimente,

Doar banul ne conduce. Ce alte elemente

Vrei, dragă, să-ți enumăr, ca tu să înțelegi

Că clasele avute conduse sunt de legi

Ce nu-mi permit, chiar tată fiind, să nu te scuip

Și să nu-ți spun: „Afară, din strămoșescul cuib!”

LEOPOLDINA (hohotind):

O, mamă, dulce mamă, mă iartă, ești femeie...

MAMA (nemilcivă):

Se poate. Însă trupul mi l-am păstrat sub chee

Și numai dânsul poate din el să se servească...

TATĂL:

Așa cum ne învață morala creștinească.

MAMA:

Așa dar, marș din casă! la douăzeci de lei...

TATĂL (precizând):

Din banii tăi, iubito, și nu din banii mei.

(O ia de câte o mână și o aruncă afară. Pleacă, lăsând-o singură și nudă într-o piațetă, sub ploaia ce curge neîncetat.)

LEOPOLDINA:

Cu câtă suferință și, vai, nemeritată,

Plătesc în noaptea crudă iubirea mea curată!

Dar pâcla se destramă și clar văd ochii mei:

Bărbații sunt o turmă de masculini mișei!

Pierdut-am fecioria-mi cu gândul cel mai bun,

Și-acum nu-mi mai rămâne decât să mă răsbun.

Pe specia abjectă și rău mirositoare

Cu-un maț ce îi atârnă, fălos, între picioare

Și rareori devine – cu măduvă – un os,

Ți-l vâra și pe urmă îți trage-un șut în dos!

Ce să le fac?... Minune! Mă simt străluminată!

Ce dulce-i răzbunarea! În ce constă ea? Iată:

(Ridică mâna spre cer. Ploaia se oprește. Apare luna.)

Voi da... de nu-mi țin vorba, Tu, Doamne să mă bați,

Un sifilis năprasnic la-o mie de bărbați!

A. Grand

O mie! Da! O mie! Niciunul mai puțin!
 Voi ști ca jurământul acesta sfânt să-l țin!
 (Pleacă. Se pierde în noapte. Viața merge mai departe.)
 Cortina

Actul II *

(Scena reprezintă șantierul Canalului Dunăre-Marea Neagră. Beniuc M., Oproiu E., Beligan R., Caragea B., Socor M., deținuți, în zeghe, lucrează cu spor, ca să-și răscumpere greșelile și să se reeduce prin muncă. LEOPOLDINA, într-o salopetă mulată pe corpul ei de șarpe felin, îl conduce pe scriitorul Acad. Nagy István, venit pe șantier într-o documentare.)

LEOPOLDINA:

Căci munca... numai munca pe om înobilează!

ACAD. PISTA:

El ține-n om conștiințul, tot vremea, forte trează.

(Notând în carnetul său de scriitor, aparte.)

Ce generează, mărețul, crescut în ani-acești

Subiectul mișunează! Inelțetor povești!

În ochiul lui, al fetei, albastrul și curate

Putem vedea, pe viu, credințe-adeverate. (Îngrijorat.)

Dar lupta cel de clase, ascuți?

LEOPOLDINA:

Pe zi ce trece!

Dușmanu-ar vrea să știe aici ce se petrece.

Mășav el se strecoară, tovarășe autor!

ACAD. PISTA:

Dar vighilențul doarme?

LEOPOLDINA:

La noi? Mai bine mor!

ACAD. PISTA (cu lacrimi de bucurie revoluționară):

Fete! Pot fi tate și dau un serutare,

Toveresc, pe fruntea ce-ascunde ghindul mare!

Sunt emoționate! Abia mai pot se vorbi!

LEOPOLDINA (aparte):

Deci îți plasai, biet fraier, vreo patru-cinci microbi...

ACAD. PISTA (deșurubând stiloul):

Trimis sunt de Partidul într-un documentarea,

Aici, unde kanăliș se pingea drept în Marea.

De-aceea vrem, kiss lányon, se pun chițiva probléma:

Unde nu e konfliktuș nu este bună téma.

Poți tu se spui la mine: dușman cum procedezi?

LEOPOLDINA:

Maestre, n-ar fi bine concret, pe viu, să vezi?

ACAD. PISTA:

Dehogy nem! Cu placerea!

LEOPOLDINA:

Să zicem... O spioană

Trimisă chiar de Churchill. Frumoasă, o bomboană...

Ea vede un tovarăș. Frumos. Un bombonel.

Cu pași de flăcău blondă se apropie de el...

ACAD. PISTA (notând febril):

De ea... Un fiare blonde...

* În piesa originală se arătau „pe viu” învolnăvirea nr. 347 și nr. 892. Mi-am permis o unificare și aducerea în scenă a unor personalități ale lumii literar-artistice. În rest, m-am străduit să nu trădez spiritul și chiar litorul genului autor anonim

LEOPOLDINA:

Desface brăcinarul,

Iar el...

ACAD. PISTA:

Tremurem forte.

LEOPOLDINA (unind, armonios, vorba cu fapta):

Simțind că e ca jarul

Îi trage-o limbă-două cu vârful vibrator...

ACAD. PISTA (energic):

Nu procedezi șpionii atât de-nelțetor!

Ei ținuș! Mirșave! (Blând.) Dar n-ai de unde știi...

În noul soțietatea oménii sunt copii

Cu sufletul curată.

LEOPOLDINA (acționând):

Apoi îl pune jos...

ACAD. PISTA:

Se fim cu multă grijul pentru costum frumos

Ce cumperat pe puncte...

LEOPOLDINA (desface salopeta; e goală):

Pe urmă se dezbracă...

ACAD. PISTA (cutremurat):

Ce acții kriminăliș bandiții pot se facă!

LEOPOLDINA:

Îi ia în mână membrul...

ACAD. PISTA:

Igy van! Dușmanul cauți

Se compromiți pe membri, tovarășii curați...

Io, simțim cum placere întunecă conștiințul!

Morala proletăriș se sfîșiem cu dințul

Aceasta vrei dușmanul...

LEOPOLDINA:

Așa! Dă-i drumu'n iureș!

ACAD. PISTA (ridicându-se):

Tu bun fost de artiste, la noi în Tîrgu-Mureș...

Szép kiss lány, spun secretul: chind nu documentezi

E plin de schematizmuș regény ce tu creezi.

Chind ce scrii nu bazează pe un realitate

Zadarnic scremi pe papír che iese un rahate...

Se chint acum un nóta, maghiare dar frumoase...

A pártunk prietenie educi mereu în masse. (Cântă.)

Mi, mi, mi, mi, mi, mi, mi (bis)

Mi mozog ottan a zöld bokorba?

Se nem róka se nem nyúl,

Komám aszony es egy úr,

Mozognak a zöld bokorba...

Acum în romanește se spun acest chintare,

Dețebaluș și-Atilla fost prieteni, iubit tare.

Ce, ce, ce, ce, ce, ce, ce (bis)

Ce se vede în stuțișul verde?

Nu este un iepurele,

Nu este nici un vulpenele

Este curul de la vedușele!

(Îi strânge mâna, tovărășește.)

În casa-l meu, modestul, se vii tu poți chind vrei...

LEOPOLDINA:

Vă mulțumesc, maestre. *(Aparte.)* Opt sute patru's trei!

CORUL DEȚINUȚILOR:

Prin muncă, doar prin muncă ne reeducăm

Sufletul și trupul astfel le spălăm...

Hei rup, hei rup, hei rup!

Cortina

Actul III

(Într-o poiană, printre flori. La umbra molcomă a unui boschet, LEOPOLDINA, îmbrăcată într-o rochie albă de crêpe-de-Chine, se odihnește cu mâinile sub ceafă, privind spre cerul senin.)

LEOPOLDINA *(visătoare):*

O mie fără unul! Dar sunt cam obosită

Și astăzi fac o pauză. Ce vreme liniștită!

Și cerul, ca azurul, se-ntinde, hăt, departe

Nepăsător și rece la-a omenirii soarte.

Dar ce văd? E-un arhanghel ce din țării coboară,

Și-l leagănă zefirul cu-aripa lui ușoară...

(În poiană aterizează un parașutist sovietic. N-o vede încă.)

LEOPOLDINA:

Ce ochi ca peruzeaua! Ce frunte luminoasă!

Ce păr ca grâu-n pârgă! Mișcare-armonioasă...

E-un Făt-Frumos din basme și pare-atât de cult!

(Brusc își aduce aminte de situația ei tragică de sifilitică voluntară. Cu un glas sfâșietor.)

Taci, inimă nebună! N-am voie să te-ascult!

În sânge port otravă, infamul spirochet...

E pentru prima oară acumă că regret

Angajamentu-mi sumbru. N-am voie să iubesc.

PARAȘUTISTUL *(o vede, se repede la ea):*

Ci faci aici, fitițo, cu zâmbet ingeresc?

Snegurocika! Galubcik! *(Se descheie la pantaloni.)* Doresc să fii a mea!

LEOPOLDINA *(cu un țipăt tragic):*

O, nu! Nu! Nu se poate!

PARAȘUTISTUL:

Nu ma iubești?

LEOPOLDINA:

Ba da!

PARAȘUTISTUL:

Atunci? *(Îi dă poalele peste cap.)* Di ce n-ai, scumpo, chiloți di milanez?

LEOPOLDINA:

Ivan Petrovici! Înger! Nu vreau să te ruinez!

PARAȘUTISTUL:

Di ce, rusalka blonda?

LEOPOLDINA:

Am sifilis! O, vai!

PARAȘUTISTUL *(scoate o siringă, îi face o injecție):*

Din asta faci problema? Koneț! Nu îl mai ai!

Căci știința noastră rusă, ce mai înaintată

Boleșnițe de-aiste le-a rezalvat pi dată.

LEOPOLDINA:

O, sunt a ta! O, intră! Plăceri încântătoare

Ce n-am crezut vreodată că o să mă-nfioare...

Ce tehnică înaltă, Ivan!

PARAȘUTISTUL:

Înaintată!

Capitalismul putried în van poa'să se zbată!

Noi l-am ajuns din urmă și-acuma-l dipașim.

Și astea, știi tu oare cui noi le mulțămim?

LEOPOLDINA:

Lui Stalin!

PARAȘUTISTUL:

Da, lui Stalin!

LEOPOLDINA:

Să-i scriem o scrisoare!

(El scoate din raniță hârtie, călimară și toc cu peniță.)

AMĂNDOI:

Iubit și scump părinte al lumii muncitoare,

Măreață Călăuză, al Păcii Bastion,

Spre tine se înalță în unic-unison

A noastre voci unite, ca trupurile noastre...

O, Stalin, mare Stalin, lumină printre astre,

Învățător al lumii, strateg neîntrecut,

O, Corifeu al științei, o, Geniu al culturii,

Tu care-ai pus iubirea de om în locul urii,

Și-ai prefăcut în aur al nostru chip de lut,

Primește-n dar prinosul iubirii noastre sfinte,

Tu, dascăl, tu, lumină, Cărmaci și blând Părinte!

(Se iau de mână, ca doi copii și pleacă amândoi înspre zărilor senine, în timp ce porcii, păsările, iarba și florile cântă în cor.)

Pe vârfuri de munte unde pasărea zboară,

Și unde sunt slobozi doar vulturii-n zbor,

Lui Stalin mulțimea îi cântă cântare.

Lui Stalin cel Mare, iubit de popor...

Cortina